

Průvodce pověděl, na Jeho krásné příběhy. Rozhodli jsme se putovat bez Něj. Bylo nám do pláče. Nevěděli jsme, co s Ním je. On nám přece slíbil, že s námi zůstane. My jsme Ho ale odmítli. Celou cestu pátého dne všichni mlčeli. Ta drobná holčička se k nám přidala šestého dne k ránu. V poušti se vyznala trochu víc než my. Stále jsme doufali, že se Průvodce vrátí, ale naše naděje byla hodinu od hodiny, minutu po minutě menší. V noci nikdo z nás nemohl pořádně spát. Honily se nám v hlavě divoké sny. Drobná umouněná holčička ráno nebyla na svém místě, kde si ustlala. Nechala jenom vzkaz, že se vrátí, než slunce vykoukne za největší dunu. Vskutku se do té doby vrátila, dokonce rychleji. Příběhla celá udýchaná a povídala nám, že viděla místo, kde mají své stany cizinci, kteří Průvodce unesli a On, že tam nebyl. Nechtěli jsme jí věřit, je to přece malá a ještě k tomu pěkně špinavá holka. Mýlili jsme se. Kolem poledního nás přišel Průvodce navštívit. Řekl, ať pokračujeme v cestě, že náš cíl už je blízko. Jen ten poslední úsek musíme zvládnout bez Něj. Jeho slova jakoby se nám vryla do srdce. Ale jeden kluk tomu všemu nechtěl věřit, myslel si, že je to fata morgána. Proto po Průvodci žádal znamení. Průvodce mu proto chtěl vložit do rukou pouta, která si ponechal ze zajetí, ale kluk se začervenal a hned se chtěl vydat na cestu. Rychle jsme sbalili svá zavazadla a vyběhli na cestu. Sedmého dne jsme dorazili do cíle. Byli jsme v oáze. Průvodce nás zde přivítal a řekl, že tak vypadá Jeho království. Společně s ním jsme uspořádali velkou oslavu, ve které jsme vzpomínali na všechny, kteří ještě putují a mají po cestě strasti, a prosili Průvodce, aby jim přispěchal na pomoc. Na začátku jsme se mu ale všichni omluvili, jak jsme ukřivdili jemu i kamarádům, a pak jsme mu děkovali za jeho pomoc. To byla ta nejbáječnější hostina v našem životě. Byli jsme po ní plni síly, radosti a odhodlání.

Milé děti. Na podobnou pouť můžeme společně vyrazit už za několik dní. 17. února začne postní doba, ve které si mimo jiné budeme připomínat Ježíšových čtyřicet dní na poušti. A nepřipomíná vám náš příběh ještě něco jiného? Myslím, že pokud budete pozorní a všimnout si, co všechno o Velikonocích slavíme, můžete to najít i v našem pouštním putování, na které jsme se vydali právě v tomto čísle. Ať se vám daří a ať na pouti postní dobou zažijete Podivuhodné zážitky!

Březen 2010

*Milí kamarádi,
zdravím vás! Mrzne až praští! Takhle třesutý mráz jsem snad ještě nezažil. Dokonce i autobusům z toho mrazu v noci popraskala přední skla. Ale zase to sluníčko mě dokázalo zahřát pěkně na duši. Úplně mě polechtalo pod nosem a než jsem doběhl k dědovi domů, začal jsem z toho pořádně kýchat. Kýchání se zastavilo, až když mi do žaludku proudil úžasný babiččin čaj s medem a citronem. Jeho vůni jsem nasával už před tím, než jsem otevřel branku babiččina domku.*

Asi jste zvědaví, čeho se toto číslo bude týkat. Budete se možná divit, ale bude o poušti! A proč? Nu, protože je to zajímavé místo a nevěřili byste, co všechno můžeme v poušti objevit. Možná někteří z vás taky četli nebo poslouchali a nebo se dokonce zúčastnili příběhu PoPouPo aneb Podivuhodná pouť pouští. A tak se zas společně vydáme na cestu. Připravte si cestovatelské deníky, pořádný klobouk, který vám z hlavy nestrhne ani ta největší písečná bouře, a hlavně nějakého dobrého přítele, který s vámi doputuje až do

Tady už dopis ukončím, maminka mě vyhání spát, měl bych ji poslechnout. Tak dobrou noc, děti a těším se příště!

Tomík

Kam máme doputovat? Které místo měl Tomík na mysli? Ani já vám to hned neprozradím. Proto poslouchejte pozorně a určitě se to dozvíte.

Snad každý kontinent na naší planetě Zemi má svoji vlastní poušť,

některý jich má dokonce spoustu. Jiný zas má trochu neobvyklou poustinu, která - na rozdíl od nám známé pouště s velbloudy - je pokrytá sněhem, a leží na ní po celý rok. Naše putování ale povede do pouště pokryté pískem. Záleží jen a jen na vás, jestli to bude poušť Gobi v Asii, Sahara nebo Kalahari v Africe, Velká písečná poušť v Austrálii a nebo nějaká menší poušť kdekoli jinde na světě. Tak si nasadte tropické klobouky, načerpejte vodu do čtůr, osedlejte velbloudy a vydáme se na cestu.

Cesta zatím probíhá podle plánu, je veliké horko, s vodou musíme šetřit. Všude jen a jen písek, nikde ani živáčka. Náš Průvodce nám ale radí, abychom byli na pozoru před nebezpečnými jedovatými hady. Tu a tam se totiž v písku zaleskne hladké barevné hadí tělo a my v domění, že je to krásná pouštní květina, se můžeme lehce napálit a had nás může uštknout. Hadi nikdy nevěstí nic dobrého, vždyť si vzpomeňte na příběh o Adamovi a Evě, kde byl had poslem ďábla. Během putování pouští nemusíme potkat živého hada, ale ten had se může objevit přímo v nás. Není totiž lehké snášet veškerá úskalí se stále stejnými lidmi, a proto často dojde k tomu, že se pohádáme. Může to být maličkost, třeba kdo se napije první z čtůry a nebo jestli zahneme doprava už teď nebo až za další písečnou dunou. Naše únava může být příležitostí k tomu, aby nás v srdíčku uštknul had, nebo nám do očí padlo zrnko písku a my se potom začali chovat zle, jako v pohádce o Kájovi a Gerdě. Had může být i pokušitelem, a když na pouti stále neposloucháme, děláme všechno podle sebe a popichujeme ostatní, jeho jedovaté ostré zoubky se čím dál víc do naší duše zahryzávají.

Jednoho z našich přátel přepadla hned první den veliká únava, nemohl dál. Po tak dlouhém úseku, který jsme dneska ušli, ztratil naději, že vůbec někdy dorazíme do cíle. Naším úkolem tedy bylo, abychom ho opět přiměli k cestě. Jenže to zprvu vůbec nebylo snadné. Dlouho jsme ho přesvědčovali, že přece tady zůstat nesmí a vyhrožovali, co by se mu tady všechno mohlo stát, kdybychom ho tu nechali. Když tu najednou k nám přišel náš Průvodce, vzal kamaráda za ruku a něco mu povídal. Trochu jsme z toho zaslechli, povídal o tom, jakou cenu má kamarád pro Něj i pro celou výpravu a že je moc důležité, aby s námi na pouti pokračoval, protože potřebujeme jeho schopnost správného rozhodování. Kamarád se osmělil, usmál se a řekl, že s námi chce pokračovat dál v cestě. Abychom mu ukázali, jak moc pro nás znamená, sundali jsme naše zavazadla z jednoho velblouda a na jeho hrb posadili unaveného kamaráda. Hned

druhý den bylo vše zas v naprostém pořádku. Slunce svítlo snad nejmíc za celý čas našeho putování. To, co se potom stalo, jsme vůbec nečekali. Přišla písečná bouře. Zastihla nás nepřipravené. Mohli jsme to očekávat. Abychom se neztratili, chytli jsme se všichni za ruce. Od doby kamarádova pádu jsme se pravidelně střídali v jízdě na jednom velbloudu. Nepotřebné věci jsme totiž vyndali ze zavazadel a nechali je v poušti. Právě když nás zastihla písečná bouře, seděl zrovna na velbloudu náš Průvodce. Volali jsme na Něj, ale on jakoby nic. Asi spal. Bylo nám divné, že ho ani ta bouře nevzbudila, a měli jsme strach, co s námi bude. Když bouře utichla, utábořili jsme se ve stínu jedné duny. Ještě než padl soumrak, zeptali jsme se Průvodce, jak je možné, že ho bouře nevzbudila a proč se nám nesnažil pomoci. On se na nás trochu zamračil a pak pověděl: Copak mi nedůvěřujete? Já tuto poušť moc dobře znám a dobře vím, kdy je bouře v ní nebezpečná a kdy se nic nemůže stát. Než jsem začal provádět poutníky přes tuto poušť, musel jsem v ní sám strávit celých čtyřicet dní, abych poznal všechny její nástrahy. Nemusíte se bát, pokud mě neodmítnete, stále budu s vámi a budu vás provázet.

Třetí den našeho putování byl velmi únavný, někteří z nás byli protivní, jiní měli velký hlad a jiným zas bylo do pláče. Jedinou útěchou pro nás byl Průvodce. Když nám bylo nejhůř, začal nám vyprávět své příběhy a my úplně zapomněli na naše trápení. Ten večer nám Průvodce prozradil něco málo o našem cíli. Začali jsme se moc těšit! Následující čtvrtý den byl plný očekávání na velkou událost. Večer měla být hostina. Putování proběhlo bez problému a večere byla opravdu velkolepá, nikdy na ní nezapomeneme! Večer jsme se střídali na hlídce. Zrovna hlídal Tomík, když tu najednou k němu přiběhli cizí lidé. Začali na něm hodně vyzvídat. A taky se ptali, jestli jsme sami nebo jestli jdeme s průvodcem. Tomík chtěl dělat hrdinu a protože se cítil po dobré večeři velmi silný a statečný, řekl, že naše skupina si přece vystačí bez průvodce. Lhal. Pátého dne ráno jsme se probudili až v pozdních hodinách, chtěli jsme se připravit na cestu, když tu najednou zjistíme, že nám chybí náš Průvodce. Hledali jsme ho, volali po Něm a On nikde. Až v odpoledním horku jsme se dozvěděli, že ti cizí lidé, se kterými se večer na hlídce Tomík vybavoval, našeho Průvodce unesli a teď ho vězní. Pověděla nám to jedna drobná holčička, celá umouněná. Nevěděli jsme, co dál. Vzpomínali jsme na všechna slova, která nám